

בזמן שקשור ותלוי בפתח, פותח ונועל בו. אין קשור ותלוי אין פותח ונועל בו.

רבן שמעון בן גמליאל אומר: מתוקן בהזמנה בעלמא אף על פי שאינו קשור גם כן מותר לפתוח ולנועל בו. ואני [רבי אבא] סובר שרבנן דמתניתין סוברים כרשב"ג דלא בעינן אפילו קשור.

אמר רב יהודה בר שילת אמר רב אסי אמר רבי יוחנן: הלכה כרבן שמעון בן גמליאל דסגי בהזמנה בעלמא.

והוינן בה: ומי אמר רבי יוחנן הכי: וחתנן לקמן במתניתין, כל כסויי הכלים שיש להם בית אחיזה ניטלין בשבת.

קכו-א

ואמר רב יהודה בר שילת אמר רב אסי אמר רבי יוחנן: והוא שיש תורת כלי עליהן. דבעינן שהכסוי של הכלי יהיה ראוי לתשמיש בפני עצמו. ואם אינו ראוי לתשמיש כשהוא לעצמו, לא אמרינן דכיסוי כלי הוי ככלי.

וחזינן מדברי רבי יוחנן, שדבר אשר אין עליו תורת כלי אסור לטלטלו.

והאי קנה נמי, אין עליו תורת כלי, ומדוע מותר לטלטלו?

[ומה שהוא ראוי לפתוח ולנועל את הדלת, אין זה נותן לו תורת כלי, אלא תורת בנין עליו. שהרי הדלת מחוברת לקרקע.

ובתוספות פירשו, ד"תורת כלי" היינו,

שתיקנו והכינו לכך. ולא בעינן שיהיה ראוי לשמוש אחר.⁽¹⁾

וכי תימא הכא נמי האי קנה איירי דאיכא תורת כלי עליו, כיון שראוי להפוך בו זיתים או לפצע בו אגוזים. אי אפשר לומר כן. כי:

ומי בעי רבן שמעון בן גמליאל "תורת כלי" כדי להתיר את הטלטול?

והתניא: חריות של דקל שגדרן, שחתכן לשם עצים להסקה, ונמלך עליהן להשתמש בהם לשייבה עליהם — צריך לקשור אותן בערב שבת כדי לייחדן לשייבה.

רבן שמעון בן גמליאל אומר: אין צריך לקשר.

ומוכח, דרבן שמעון בן גמליאל לא בעי תורת כלי כדי להתיר טלטול. שהרי לחריות של דקל אין תורת כלי.

ומשנינן: רבי יוחנן פבירא ליה כוותיה דרשב"ג בחדא, דסגי במתוקן ומיוחד לכך אף על פי שאינו קשור.

ופליג עליה דרשב"ג בחדא. דרבי יוחנן בעי שיהיה עליו תורת כלי.

דרש רבי יצחק נפחא אפתחא דריש גלותא: הלכה כרבי אליעזר דבעינן בפקק החלון קשור ותלוי.

בעינן תורת כלי, ולא אמרינן דבית האחיזה עצמו זהו ההכנה שיהיה כסוי לכלי ולא צריך עוד תקון אחר. ובביאור הגר"א לא כתב כן. ביה"ל סי' ש"ח סעיף י'.

שנקטה המשנה וראשו מגיע לארץ, אתא לאשמעינן דאפילו בכי האי גוונא אסור במדינה. תוספות.

1. משמע דאפילו היכא דאיכא לכסוי בית אחיזה